

[Statsministeren.]

utide, hørt om indkomspolitik som midlet til at løse, jeg havde nær sagt alverdens, men i hvert fald landets økonomiske problem. Og så gjorde folketinget og regeringen virkelig dette – og vi gjorde det i fællesskab – at vi i løbet af august måned sidste år med møje og besvær arbejdede os frem til en henstilling til arbejdsmarkedets parter, netop sådan som der så ofte har været fremsat ønske om det fra bl. a. venstres side. Er der virkelig nogen, der vil påstå, at det havde været muligt at opnå et bedre, skal vi sige indkomspolitisk oplæg end det, der blev lavet i august sidste år? Er man da ikke fuldstændig klar over, hvor enormt besværligt det var at nå frem til den beslutning, som altså endelig mandede ud i en henstilling til arbejdsmarkedets parter fra tingets side? Det var jo ikke noget, der sådan lige fremkom ved, at man knipsede med fingrene; der var meget store vanskeligheder forbundet med at nå frem til dette resultat.

Jeg synes, selv om det måske ikke er helt klart nu, at det er vigtigt at gøre opmærksom på, at det var en henstilling til arbejdsmarkedets parter. De forhandlinger, der fandt sted på arbejdsmarkedet, så jo flere gange ud til at ville falde på gulvet. Men til sidst blev der altså opnået enighed, og her vil jeg gerne understrege, for det første at parterne på arbejdsmarkedet selv fandt dette resultat acceptabelt, for det andet at man fandt, at dette forslag burde ud til en afstemning blandt parterne på arbejdsmarkedet, for det tredje at forhandlingsudvalgene anbefalede dette mæglingforslag. Og for det fjerde at begge de to parter på arbejdsmarkedet erklærede, at man holdt sig inden for augustforligets rammer.

Kan man egentlig gøre sig håb om at lave indkomspolitik på en bedre måde, hvis man skal holde realiteterne fast? Jeg tror det ikke, og når man alligevel prøver på ligesom at lægge luft imellem denne indkomspolitik og sig selv eller sit parti, synes jeg, at det virker hult og ikke stemmende med; hvad et ansvarligt parti bør gøre.

Hr. Christophersen spurgte om det, vi nu laver, standser konflikterne. Nu er opgaven jo foreløbig den at undgå nogle konflikter, som ellers vil træde i kraft, og det må vi sige det gør. Men vi må også have lov at spørge, som også økonomiministeren gjorde: hvad vil egentlig venstre? Venstre har fortalt, hvad man

ikke vil være med til. Men det er jo ikke nok. Et ansvarligt parti må også sige, hvad de egentlig vil, og hvordan de ville have kunnet føre en indkomspolitik på en bedre måde, stadig væk hvis man skal holde fast på de realiteter, som man altid må være meget opmærksom på. For vil venstre antaste mæglingforslaget? Det siger man jo nej til, og det tror jeg naturligvis, når man siger det. Men hvis man ville gøre det, hvad er det så, man vil antaste i mæglingforslaget? Ville man forringe det og altså forringe det for lønmodtagersiden, som nu efter store besværligheder har sagt ja til dette mæglingforslag? Ville den slags i givet fald have kunnet standse konflikten? Nej, jeg tror tværtimod, det kunne starte konflikter. Jeg tror, det kunne give et grundlag for uro i den kommende overenskomstperiode, som naturligvis ikke er ønskelig. Den kan blive vanskelig nok alligevel. Lad os understrege det, der skal nok være nogle, der forsøger det, men man skal da ikke fra et ansvarligt partis side bidrage til, at den kommende overenskomstperiode bliver mere urolig end højst nødvendig. Derfor er det lige så uforsvarligt af venstre, som det er af kommunisterne, at tale om, at dette er uforsvarligt. Det er tværtimod politisk ansvarlig politik, som et flertal i folketinget nu er ved at gøre til lov.

Man siger fra venstres side, at det, vi gør her, er uholdbart, altså at det, som parterne selv har forhandlet sig frem til, er uholdbart. Er det da mere holdbart at forsøge eller i hvert fald bidrage til, at forhandlingerne bliver trævlet op igen? Det ville være galimatias. Jeg havde nær sagt, at der er mere holdning i det, som fremskridtspartiet har stillet forslag om – ja, siger hr. Poulsgaard og nikker og flere med – for der er da i hvert fald den holdning, at man vil sørge for, at arbejdsmarkedets parter i de kommende 2, 3 eller 4 måneder, hvor folketinget skal forhandle og forhandle, skal være i uro og i utryghed om, hvad det endelige resultat måtte blive. Det er det eneste, der i hvert fald slet ikke er brug for, men det er da en holdning, en særdeles negativ holdning; og dér har man så bare bekendt kulør.

Hr. Ninn-Hansen sagde, at venstre kan tages med blandt dem, der ikke ønsker konflikt. Det er en udtalelse, jeg godt kan tilslutte mig. Men jeg synes nok, det er vigtigt at gøre til slutningen til denne bemærkning afhængig af, at man også forstår, det er lidt for let, venstre slipper igennem dette. Derimod synes jeg, at hr.